

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Katarzyna Grecka

z udziałem prokuratora Wiesławy Sawoško-Grębowskiej oraz A. S. z Urzędu Celnego w B., po rozpoznaniu w dniu 08.04.2015 r. sprawy O. G. oskarżonej o czyn z art. 91§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§2 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 22 grudnia 2014 r. (sygn. akt VII K 820/14):

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że łagodzi orzeczoną wobec oskarżonej karę grzywny do 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki jest równa kwocie 60-zł. (sześćdziesięciu złotych).

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. kwotę 516,60-zł (pięset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, w tym 96,60-zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT.

IV. Zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

O. G. została oskarżona o to, że w dniu 23 września 2014 roku w B. na ulicy (...) przechowywała towar przywieziony na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy w postaci 170 paczek papierosów marki (...), 4 paczek papierosów marki (...), 10 paczek papierosów marki (...), 118 paczek papierosów marki (...), 14 paczek papierosów marki (...), 58 paczek papierosów marki (...), 63 paczek papierosów marki (...), 49 paczek papierosów marki (...), 13 paczek papierosów marki (...), 55 paczek papierosów marki (...), 56 paczek papierosów marki (...), 13 paczek papierosów marki (...), 10 paczek papierosów marki (...), oraz 9 litrów alkoholu etylowego o moc 88,0 % alkoholu, przez co naraziła należność celną na uszczuplenie w kwocie 419,00 zł oraz należności podatkowe w łącznej kwocie 12765,00 zł w tym podatek akcyzowy w kwocie 10139,00 zł oraz podatek VAT w kwocie 2626,00 zł,

to jest o czyn z art. 91§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§2 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt VII K 820/14 oskarżoną O. G. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za ten czyn na podstawie art. 91§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§2 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65§3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. skazał ją, zaś na podstawie art. 54§2 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości stawek 60 (sześćdziesięciu) dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki jest równa kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Na mocy art. 30§6 i 3 k.k.s. w z art. 29 pkt 4 k.k.s. i art. 31§5 i 6 k.k.s. orzekł przepadek przedmiotów w postaci wyrobów tytoniowych bez znaków skarbowych akcyzy szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 poz. 1-13 oraz alkoholu etylowego pod poz. 14 na karcie 25 akt sprawy i zarządził ich zniszczenie.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. R. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych oraz kwotę 82,80 zł (osiemdziesiąt dwa złote 80/100) jako podatek VAT – tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i kosztów zniszczenia dowodów rzeczowych jak w punkcie II.

Powyższy wyrok, na mocy art. 444 k.p.k. i art. 425§1-3 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonej jej obrońca. Wyrokowi temu na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zarzucił rażąco surową niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary grzywny wyrażającą się w wymierzeniu jej aż 60 stawek dziennych grzywny z uwagi na fakt, że wymiar kary wydaje się nieadekwatny do stopnia jej zawinienia, motywacji, która sprawiła, że popełniła ona czyn zabroniony, a w szczególności do jej wyjątkowo trudnej sytuacji życiowej i materialnej.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 437§1 i §2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez odstąpienie od wymierzenia kary i przestanie na orzeczeniu środka karnego przepadku środków tytoniowych bez znaków skarbowych akcyzy i alkoholu etylowego zatrzymanych od oskarżonej względnie poprzez złagodzenie wymiaru orzeczonej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest zasadna o tyle, o ile zmierza do złagodzenia orzeczonej wobec O. G. kary grzywny.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności popełnionego przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11.04.1985 r., V KRN 178/95, OSNKW 7-8/1985, poz. 60).

Nie sposób nie zgodzić się z apelującym, że orzeczona wobec oskarżonej kara grzywny w wymiarze 3.600-zł. nosi cechy nadmiernej (rażącej) surowości (art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s.).

Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku Sąd I instancji orzekając kary grzywny wziął pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości czynu (m.in. rodzaj i stopień naruszenia przez O. G. ciężącego na niej obowiązku finansowego), okoliczności i warunki osobiste (karana za wykroczenie karno-skarbowe), w tym sposób życia przed popełnieniem czynu oraz cele kary.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane wyżej okoliczności, a w szczególności wyjątkowo trudna sytuacja materialna i rodzinna oskarżonej nie uzasadniają tak wysokiej kary.

O. G. utrzymuje się z emerytury w wysokości ok. 700-zł. i z uwagi na zły stan zdrowia nie ma realnych możliwości podjęcia pracy. Opiekuje się samotnie dorosłą (...) córką E., od urodzenia niepełnosprawną w stopniu znacznym (z uwagi na porażenie mózgowo otrzymuje rentę w wysokości ok. 600-zł.), wymagającą leczenia i rehabilitacji. Zważywszy nadto na wysokie koszty utrzymania, w tym eksploatacji mieszkania (opłaca czynsz w wysokości prawie 500-zł. miesięcznie), nie będzie miała realnej możliwości uiszczenia grzywny w wysokości 3.600-zł.

Dodać przy tym należy, że O. G. nabyła opisane w zarzucie wyroby (podlegające przepadkowi) za własne pieniądze. Co – jak słusznie stwierdził Sąd I instancji – stanowi dla niej równie dotkliwą dolegliwość natury finansowej.

Dlatego orzeczoną karę grzywny należało złagodzić do wysokości odpowiadającej możliwościom finansowym oskarżonej (przy uwzględnieniu ewentualności rozłożenia jej na raty), a jednocześnie stanowiącej realną dolegliwość uzmysławiającą nieopłacalność tego rodzaju procederu, tj. do kwoty 1.800-zł.

Dlatego orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Końcowo stwierdzić należy, że nie zasługuje na uwzględnienie postulat odstąpienia od wymierzania oskarżonej kary w trybie art. 19§1 pkt. 1 k.k.s. Tego rodzaju rozstrzygnięcie byłoby nieadekwatne do stopnia winy oskarżonej i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, a nadto nie realizowałoby celów kary w zakresie zapobiegawczym i wychowawczym.

Nie stwierdzając innych uchybień w zaskarżonym zakresie (zgodnie z treścią art. 447§2 k.p.k. apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze) należało orzec, jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy §14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §2 ust. 3 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zwolniono oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem uiszczenie ich (ze wskazanych wyżej powodów) byłoby dla niej zbyt uciążliwe.